

Arendsoog zet een val

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Arendsoog zet een val

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1968

© P. Nowee, 1968

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1037 2 (paperback)

ISBN 978 90 499 1151 5 (hardback)

ISBN 978 90 499 1097 6 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Sergeant Handon

Laat in de middag kwamen Bob Stanhope, alias Arendsoog, en zijn Indiaanse vriend Witte Veder in San Francisco aan. Het was een lange, stoffige en vermoeiende reis geweest en toen de trein eindelijk tot stilstand was gekomen, slaakte Arendsoog een zucht van verlichting. Het was niets voor hem zo lang stil te moeten zitten! Zijn benen waren helemaal stijf, toen hij tussen de uitstappende passagiers door naar de achterste wagon liep. Witte Veder scheen nergens last van te hebben, want hij zag er nog even fit uit als altijd.

Een jongeman met een pet van de East-West Railways op hielp hen de wagondeuren open te maken. Lightfeet en Witte Veders paard hinnikten blij toen zij eindelijk weer 'vaste grond' onder de hoeven hadden. Als een stel dartele veulens sprongen ze in het rond. 'Nou, komaan jongen,' lachte Arendsoog. 'Blijf even stil staan anders kan ik je niet zadelen!' Het prachtige dier gehoorzaamde onmiddellijk en bleef roerloos staan. Luttele minuten later reden zij langs het stationsgebouw de drukke straat in.

'Het is nauwelijks een jaar geleden dat we hier voor het laatst waren,' zei Arendsoog, 'maar het lijkt wel of het veel drukker is geworden!' Stapvoets reden zij tussen de rijtuigen, ruiters en voetgangers door. 'Het zou me niets verwonderen als hier nogal wat ongelukken gebeuren,' ging hij verder. 'Moet je dat nu zien!' Hij wees naar een rijtuig, dat uit een zijstraat kwam en op twee wielen de bocht om zeilde. De koetsier had het span paarden in draf gebracht. 'Die kerel denkt zeker dat hij op de renbaan zit!'

Voor het kleine maar kraakheldere hotel op Smarts Lane, waar zij vroeger ook eens een kamer hadden gehad, stegen zij af. Het geluk was met hen! Op de tweede verdieping was nog één kamer vrij. Toen de hoteleigenaar, die hun de kamer gewezen had, de deur achter zich dicht trok, gooide Arendsoog zijn hoed op het bed en knoopte zijn halsdoek los. 'Er kan gebeuren wat wil, maar ik ga me eerst opknappen,' kondigde hij aan. Hij wilde er nog iets aan toevoegen, maar werd

onderbroken door een paar stevige tikken op de kamerdeur. Hij keek Witte Veder even zwijgend aan. 'Binnen!' riep hij dan.

Er kwam een lange, nog vrij jonge man de kamer binnen. 'Mister Stanhope?'

'Dat ben ik,' knikte Arendsoog, enigszins verwonderd.

'Hoofdinspecteur Johnson stuurt mij, sir. Mijn naam is Handon, sergeant Handon.'

'Kom verder, sergeant. Kom verder,' zei Arendsoog. 'Vertel me eerst eens hoe u erachter bent gekomen, dat wij onze intrek in dit hotel hebben genomen.'

'Dat was nogal eenvoudig, sir. U werd een dezer dagen verwacht en het was mijn taak u bij het station op te wachten. Ik had opdracht uit te zien naar een cowboy, die in gezelschap was van een Indiaan...'

'Tja, dat kon niet missen,' knikte Arendsoog.

'Ik mocht u op straat niet aanspreken, maar moest u volgen naar uw hotel,' ging sergeant Handon verder. 'Ik moest wachten tot u op uw kamer was en dan pas contact met u zoeken...'

'Hoofdinspecteur Johnson is wel èrg voorzichtig,' meende Arendsoog.

'Yes sir. De hoofdinspecteur wil in geen geval, dat er bekendheid gegeven wordt aan uw aanwezigheid in de stad. Daarom moest ik u ook opwachten. Ik moet u namelijk uitdrukkelijk vragen niet naar het bureau van de hoofdinspecteur te komen.'

'Niet naar het bureau?' Arendsoog trok een wenkbrauw op.

'Yes sir. De hoofdinspecteur zou u graag vanavond bij zich thuis ontvangen, als het u schikt tenminste.'

Arendsoog keek Witte Veder even aan. 'O.K.,' zei hij dan. 'Waar woont je baas en hoe laat worden we verwacht?'

'Ik moest zeggen, dat mrs. Johnson met het eten op u rekt om acht uur, sir. De hoofdinspecteur woont aan Richmond Gardens. Het is nogal aan de rand van de stad.'

'We zullen er op tijd zijn,' zei Arendsoog. 'Maar... we willen niet graag ongelegen komen... Weet mrs. Johnson al dat we komen?'

'Ik ga nu onmiddellijk naar haar toe, sir,' antwoordde de sergeant. Hij tikte de hakken van zijn laarzen even tegen elkaar. 'Is er nog iets van uw orders, sir?'

'Nee, dank je wel sergeant,' zei Arendsoog. En toen Handon de kamer verlaten had, ging hij verder tegen Witte Veder: 'Johnson heeft zijn mannen wel goed gedrid!'

Witte Veder was naar het raam gelopen en keek Handon na, toen deze Smarts Lane uitreed.

Even voor acht uur die avond stegen onze vrienden voor een riant huis in Richmond Gardens af. 'De politie wordt hier kennelijk goed betaald,' zei Arendsoog fluisterend. Het huis van de Johnsons werd omgeven door een grote tuin, waarin vele bloemen bloeiden. Boven de voordeur hing een brandende olielamp, die zachtjes heen en weer schommelde. Arendsoog duwde het hek open en liep de tuin in. Het grint van het pad knarste onder hun voeten. Arendsoog sloeg het stof van zijn kleren en liet dan de klopper op de deur vallen. Er verstreken tien, twintig seconden. Toen werd de deur opengedaan door een al wat oudere vrouw met een wit kapje op het hoofd.

'Goedenavond, sir. Wat is er van uw dienst?'

'Mijn vriend en ik worden verwacht,' antwoordde Arendsoog.

'Verwacht...? Daar weet ik niets van, sir,' zei het vrouwtje verbaasd.

Een vreemd gevoel bekreep Arendsoog. 'We zijn hier toch wel aan het juiste adres? We moeten hoofdinspecteur Johnson hebben...'

'Die woont hier inderdaad, maar...'

'Is de hoofdinspecteur thuis?' onderbrak Arendsoog haar kort.

'Eh... jawel...'

'Wilt u hem dan onmiddellijk zeggen, dat Stanhope er is?'

De vrouw weifelde even. 'Stanhope? Ik zal het zeggen, sir.' Ze duwde de deur zover dicht, dat hij nog net niet in het slot viel, en slofte weg.

'Er zit iets verkeerd, boy,' zei Arendsoog zacht tegen zijn vriend.

Witte Veder knikte vaag.

Aan de andere kant van de hal hoorden zij de stem van de dienstbode. Toen plotseling een zware, donderende mannenstem... Haastige voetstappen... Met een ruk werd de voordeur wijd open getrokken. Een verbijsterde Johnson staarde hen aan.

'Wel... ik krijg de indruk, dat we onverwachts komen,' zei Arendsoog na enige tijd.

'Allemachtig... Stanhope...' vond Johnson zijn spraakvermogen terug. 'Zeg dat wel... onverwachts... maar niet ongelegen! Komen jullie toch binnen. Ik had jullie niet zo gauw in San Francisco verwacht.'

Ze volgden de hoofdinspecteur naar de woonkamer, waar zij werden voorgesteld aan mrs. Johnson en aan Mary-Ann, de enige dochter van de Johnsons.

‘Ga zitten! Ga zitten!’ nodigde Johnson hun uit. ‘Jullie eten toch zeker mee, hè?’ En voor onze vrienden iets konden zeggen, ging hij verder tegen zijn dochter: ‘Ga jij Martha eens gauw vertellen, dat we er twee eters bij hebben.’ Mary-Ann verliet het vertrek.

‘Voor we verder gaan wilde ik u graag iets vragen,’ zei Arendsoog. ‘Ga je gang.’

‘Luistert een van uw ondergeschikten naar de naam Handon? Sergeant Handon?’

‘Inderdaad,’ antwoordde de hoofdinspecteur tot Arendsoogs niet geringe verbazing. Hij had eigenlijk een ontkenning verwacht. ‘Waarom vraag je dat?’

In enkele zinnen vertelde Arendsoog van het bezoek dat zij een paar uur tevoren in hun hotelkamer hadden ontvangen.

Johnsons mond viel bijna open van verbazing. ‘Werkelijk, ik weet van niets. Ik heb Handon niet naar het station gestuurd. Ik vraag me af...’

‘Die sergeant Handon,’ onderbrak Arendsoog hem, ‘is dat een lange man, blond haar, ongeveer dertig jaar oud...?’

‘Handon... dertig jaar...!’ Johnson riep het verbaasd uit. ‘Nee, sergeant Handon is dik in de vijftig. Hij is integendeel vrij klein en draagt een snor...’

‘Kunnen er geen twee Handons zijn?’

‘Het zou wel kunnen, maar het is niet zo!’ antwoordde Johnson pertinent.

‘Ik hoef eigenlijk niet eens meer te vragen of de lange man, die zich sergeant Handon noemde, hiér geweest is?’ ging Arendsoog verder, terwijl hij mrs. Johnson aankeek.

‘Uw komst was voor mij een even grote verrassing als voor mijn man,’ antwoordde hun gastvrouw.

Er viel een vreemde stilte, die verbroken werd toen Mary-Ann de kamer weer binnenkwam. Hoofdinspecteur Johnson liep naar een wandtafel en begon een paar drankjes klaar te maken.

‘Misschien zou het verstandiger zijn als u ons nu eens precies vertelde waarvoor u ons nodig hebt,’ zei Arendsoog, terwijl hij een sigaret draaide. ‘We zijn nu toch onder elkaar...’

Johnson zette de glazen op de lage salontafel en ging zitten. Hij stak een pijp op. ‘Tja... waar zal ik beginnen...’ mompelde hij. ‘Het idee om jullie hulp in te roepen is eigenlijk al een jaar geleden geboren, toen jullie erin geslaagd waren die bende valsemunters op te rol-

len.’ Het was toen nog maar een vaag idee... Maandenlang heb ik het voor en tegen afgewogen. Een paar weken geleden hakte ik de knoop door...’ Hij trok zwaar aan zijn pijp en blies een dikke wolk blauwgrijze rook naar het plafond. ‘Maar laat ik bij het begin beginnen,’ vervolgde hij dan. ‘Ik moet daarvoor teruggaan in de geschiedenis van onze stad. Belangrijk voor San Francisco was de grote ‘gold-rush’, jullie ongetwijfeld welbekend. In die tijd was San Francisco nog slechts een gehucht. Het nieuws van de grote goudvondsten verspreidde zich razendsnel over de wereld en van alle kanten stroomden de gelukzoekers naar Californië. Het wemelde in de heuvels al spoedig van de goudgravers. San Francisco vormde het centrum van alle activiteiten. Bankgebouwen schoten als paddestoelen uit de grond, evenals de casino’s, speelholen, louches dansgelegenheden enzovoorts. De roep van het goud werd echter niet alleen gehoord door gelukzoekers. Nee, uit alle werelddelen stroomde het grootste uitschot naar onze stad. Nog nooit in de geschiedenis van de wereld heeft één stad zoveel misdadigers binnen zijn muren gehad! Gewetenloze moordenaars, rovers, dieven, chanteurs, drinkebroers, speculanten en ga maar door. Ik overdrijf niet als ik zeg, dat er in die eerste onstuimige jaren gemiddeld drie moorden per dag werden gepleegd...’

Arendsoog floot verbijsterd tussen de tanden. Hij had wel eens iets gehoord over de woeste tonelen, die zich in het San Francisco van die jaren hadden afgespeeld, maar dat het zo erg was geweest had hij nooit geweten.

‘Ik weet, dat het verschrikkelijk klinkt,’ ging Johnson verder. ‘Gelukkig zag men spoedig in, dat het zo niet verder kon gaan. Vrijwilligers belastten zich met de taak de orde te herstellen en te bewaren. Die vrijwilligers luisterden naar de naam ‘Vigilantes’. Ik wil er niet te diep op ingaan, maar ik moet toch even zeggen, dat die Vigilantes ook bepaald geen lieverdjes waren! In wreedheid deden ze vaak niet onder voor de grootste schurken. Toch slaagden zij erin de misdadigheid tot redelijke proporties terug te brengen.’

‘Maar de gold-rush was toch maar van korte duur?’ onderbrak Arendsoog hem.

‘Inderdaad! Alles wat ik nu vertelde gebeurde in een paar jaar. Zeven à acht jaar nadat er voor het eerst goud gevonden was, begonnen

---

* Zie: Dollardans in Cannon Field

sommige mijnen al uitgeput te raken. Ongeveer in dezelfde tijd echter werd er zilver gevonden in Nevada, bij onze oosterburen dus. En weer had San Francisco het twijfelachtige genoegen in het middelpunt van de belangstelling te staan.' Hij zweeg even en nipte aan zijn glas.

'In welk jaar zijn we nu aangeland?' vroeg Arendsoog.

'Je haalt de woorden uit mijn mond. Ik wilde net voorstellen een flinke sprong te maken naar de dag van vandaag. We zijn nu vele jaren verder. De Vigilantes zijn verdwenen, evenals de overgrote meerderheid van de misdadigers. Er is een politieapparaat, dat er ogenschijnlijk in slaagt de orde te handhaven, een politieapparaat waarvan ik sinds mijn bevordering de leiding heb.'

'Eh... u zei 'ogenschijnlijk', viel Arendsoog hem in de rede.

Johnson knikte. 'Dat zei ik inderdaad. Er lopen nog steeds vele mensen rond in San Francisco, wier bezigheden het daglicht niet kunnen verdragen. Of had je soms gedacht, dat onze stad na die woelige jaren plotseling een stad van heiligen geworden was? Nee, de tijd dat de ene man een ander eenvoudig vermoordde om er met zijn goud vandoor te gaan is gelukkig voorbij. De misdaad ligt nu op een ander niveau, zou ik willen zeggen. Ze is georganiseerd. Wij weten van het bestaan van verschillende 'gangs', die overal hun handlangers en voelarmen hebben zitten. Af en toe slagen wij er weliswaar in een paar leden van zo'n gang achter de tralies te krijgen, maar de grote mannen, de kopstukken, blijven achter de schermen. In de tijd dat ik nog inspecteur was heb ik mij jarenlang beziggehouden met deze zaak. Jullie moeten me geloven dat mijn mannen en ik werkelijk de onderste steen hebben boven gehaald om de 'grote bazen' te pakken te krijgen. Wij zijn er niet in geslaagd. Aan de ene kant kwam dat natuurlijk omdat onze tegenstanders veel te uitgekookt zijn. Ze zullen zich nooit bloot geven. Maar aan de andere kant legde het feit, dat wij zo bekend zijn als de bonte hond ook wel gewicht in de schaal. Zodra wij onze neus ergens laten zien wordt de hele gang op non-actief gezet en stuiten wij op een muur van onnozelheid en onschuld. En toen groeide bij mij het idee om de hulp in te roepen van een buitenstaander.'

'En daarmee bedoelt u ons?'

'Ja. Jullie zouden misschien kunnen doordringen tot de 'top'. Jullie zouden achter de identiteit van de grote bazen kunnen komen...'

'Die hoop is nu wel vervlogen,' meende Arendsoog. 'Ik geef toe, dat het geen gek idee was om een buitenstaander in te schakelen. De moeilijkheid is echter, dat wij geen buitenstaanders meer zijn!'

‘Bedoel je... die sergeant Handon?’

‘Inderdaad. Als Handon niet door u gestuurd is en evenmin deel uitmaakt van het politiekorps, door wie werd hij dan gestuurd!’

Johnson knikte somber. ‘Ik had er ook al aan gedacht, dat het het werk van onze tegenstanders kon zijn... Maar wat denken ze ermee te bereiken?’

‘Misschien is het alleen maar bluff,’ meende Arendsoog. ‘Waarschijnlijk zitten die tegenstanders zich nu ergens te verkneukelen. Dat is voor mij echter niet zo belangrijk. Ik vraag me af hóe de andere partij erachter is gekomen, dat wij op weg waren naar San Francisco!’

Weer viel er een stilte. Iedereen was bezig met zijn eigen gedachten.

Johnson zuchtte diep. ‘Daar gaat mijn plannetje... Het spijt me vreselijk dat ik jullie voor niets naar San Francisco heb laten komen...’

‘Voor niets!?’

‘Ja, de grondgedachte van mijn plan was immers dat jullie meer konden uitrichten dan wij, omdat jullie onbekend waren! We weten nu, dat dit niet het geval is. Jullie signalement is ongetwijfeld allang verspreid onder de leden van de verschillende gangs. En de kans is groot, dat jullie voortdurend in de gaten gehouden worden. Onder die omstandigheden kunnen jullie ook niets doen...’

Arendsoog gaf niet onmiddellijk antwoord, maar keek Witte Veder even aan. Op een lichte trilling bij de mondhoeken na bleef het gezicht van de Indiaan even ondoorgrondelijk als altijd. Arendsoog had echter genoeg gezien! ‘O.K., Johnson, het kan geen kwaad om toe te geven, dat het één nul staat voor onze tegenstanders... Maar de wedstrijd is nog niet afgelopen... Ik zou er bijvoorbeeld verdraaid graag achter komen hóe de andere partij te weten is gekomen, dat wij door u te hulp zijn geroepen. Zit er een lek in uw onmiddellijke omgeving? Of heeft de man van het telegraafkantoor zijn ambtsgeheim geschonden?’

Johnson schrok zichtbaar toen Arendsoog de eerste mogelijkheid noemde. ‘Daar zeg je wat! Ik heb mijn plan alleen maar besproken met mijn allernaaste medewerkers, die ik een zwijgplicht heb opgelegd... Hoe zouden onze tegenstanders erachter zijn gekomen...?’

Martha kwam binnen en kondigde aan, dat het eten klaar was.

Aan tafel werd niet meer gesproken over ‘zaken’. Het gesprek ging over koetjes en kalfjes. Na de koffie echter trokken de hoofdinspecteur en onze vrienden zich terug in de werkkamer van de gastheer. Het was al ver na middernacht toen Johnson hen uitliet. Hij keek onze vrien-

den na, toen zij de straat uitreden. Toen liep hij terug naar de werkkamer en stopte zijn laatste pijp. Om zijn lippen speelde een glimlach. Misschien waren Arendsoog en Witte Veder toch niet voor niets naar San Francisco gekomen...

HOOFDSTUK 2

De Rat

‘Ik dacht, dat u langer zou blijven,’ zei de eigenaar van het hotel, toen Arendsoog de volgende morgen de rekening vroeg.

‘Dat was aanvankelijk ook onze bedoeling,’ antwoordde Arendsoog. ‘We hebben onze plannen echter moeten veranderen. Het heeft voor ons nu geen zin meer om langer in uw mooie stad te blijven. Maar misschien komt er nog eens een andere keer...’ De hotelier had intussen de rekening uitgeschreven en Arendsoog telde het geld op de balie uit. Op het moment, dat Witte Veder met de zadeltassen de trap af kwam, ging de buitendeur open en kwam de hoofdinspecteur binnen.

‘Goedemorgen,’ groette hij in het algemeen. Hij wierp een blik op de grote staande klok. ‘We zijn ruimschoots op tijd. De trein gaat pas om elf uur.’

De eigenaar van het hotel deed hen uitgeleide. Enkele tientallen meters verderop was de stalhouderij, waar zij hun paarden hadden achtergelaten. Klokslag kwart voor elf stegen zij voor het station af.

‘Heb je de indruk dat we gevolgd zijn?’ vroeg Johnson fluisterend aan Arendsoog.

‘De indruk...? Ik heb zekerheid,’ antwoordde Arendsoog. ‘Een klein, mager kereltje met een spits gezicht en een veel te lange neus... Niet omkijken, want hij staat niet ver achter u.’

‘Heeft hij een litteken aan de rechterkant van zijn gezicht?’

Arendsoog keek onopvallend. ‘Ja. Dat moet een flinke jaap geweest zijn!’

‘De Rat,’ zei Johnson zacht. ‘Het is zijn bijnaam. Zijn ware naam kent bijna niemand. Een gemeen mannetje, dat al heel wat jaren ‘gezetten’ heeft. Pas op voor hem!’

Ze leidden de paarden naar de voor hen bestemde wagon. De dieren hadden helemaal geen zin om naar binnen te gaan. ‘Ik kan het me levendig indenken,’ bromde Arendsoog. ‘Ik zou op dit moment ook geen zin hebben in een lange reis.’ Ze zochten een lege coupé en installeerden zich. Johnson was op het perron blijven staan en door het

geopende raam wisselden zij nog een paar woorden. Intussen verloor Arendsoog de Rat echter geen seconde uit het oog. De kerel stond tegen de zijkant van het stationsgebouw geleund en draaide een sigaret. Het leek of hij geheel opging in dit werkje en slechts een goed waarnemer, zoals Arendsoog, kon zien dat de oogjes van de man af en toe langs de trein en over het perron schoten.

De conducteur liep langs de wagons en sloot de deuren. De stationsklok wees elf uur. Fluitend blies de locomotief stoom af. 'Een goede reis en veel succes!' riep Johnson, terwijl de trein met kleine schokjes in beweging kwam. Arendsoog stak een hand op om te groeten. Hij bleef echter halverwege in het gebaar steken... De Rat was plotseling in beweging gekomen. Met zijn korte beentjes stoof hij achter de hoofdinspecteur langs en tussen een aantal 'afscheidnemers' door. Lenig wipte hij op de treeplank van het tweede rijtuig. Een seconde later was hij binnen. Het was zo snel gegaan, dat de hoofdinspecteur niets gezien had!

Arendsoog bromde een verwensing. 'Onze tegenstanders gaan niet over één nacht ijs. Ze willen er niet alleen zeker van zijn, dat we San Francisco verlaten, maar sturen zelfs een mannetje mee om ons onderweg in de gaten te houden! Enfin, laten we hopen, dat alles loopt zoals Johnson gepland heeft...'

'Johnson hebben weinig tijd van voorbereiding gehad,' merkte Witte Veder op.

Arendsoog knikte somber. 'Toch was hij er zelf van overtuigd, dat alles volgens plan zou verlopen...' Hij zweeg omdat de deur voorin de coupé openging. De Rat kwam binnen! Arendsoog, die naar buiten keek, ontdekte dat de ruiten als spiegels werkten en hij kon de man in de gaten houden zonder dat deze het merkte. De Rat liet zijn keus vallen op de bank aan de andere kant van het middenpad en ging zitten. Arendsoog keek Witte Veder veelbetekenend aan. Een vertrouwelijk gesprek was niet meer mogelijk, omdat de Rat hen woordelijk kon verstaan. Heel even speelde hij met de gedachte om zelf een andere plaats te zoeken. Hij besloot het niet te doen om bij de Rat geen argwaan te wekken.

De trein was inmiddels op snelheid gekomen en zocht zich een weg naar het dal van de San Joaquin River. Het uitzicht was schitterend. Rechts, aan de kant waar Arendsoog en Witte Veder zaten, lag het Kustgebergte. Aan de andere kant werd hun een blik gegund op de besneeuwde toppen van de Sierra Nevada. Arendsoog wist dat zij dit uit-

zicht zouden houden tot voorbij het Tulare Lake, dat ze in de loop van de middag moesten bereiken. Dan pas kwam het zwaarste gedeelte van de etappe naar Los Angeles, de doorsteek door de Mohave Desert.

De Rat had het zich gemakkelijk gemaakt en lag meer dan hij zat. Hij had zijn hoed over de ogen getrokken, maar als Arendsoog dacht dat hij sliep, vergiste hij zich! Toen onze vriend namelijk opstond om op het balkon een frisse neus te halen, schoot de Rat overeind. Het feit, dat Witte Veder op zijn plaats bleef, scheen hem echter gerust te stellen en waarschijnlijk was dat de enige reden waarom hij niet achter Arendsoog aanging om hem in de gaten te houden!

In Fresno werd een half uurtje gestopt om passagiers in en uit te laten stappen en om te bunkeren. Toen ging het weer verder. Arendsoog nam zijn plaats naast Witte Veder weer in. Zwijgend keek hij naar het voorbij schuivende landschap. Zijn ogen raakten vermoeid en hij sloot ze. Langzaam sukkelde hij weg in een hazeslaapje, waaruit hij vele malen wakker schrok.

In het holst van de nacht reden zij het station van Los Angeles binnen. De Rat, die zich gedurende de hele, lange reis nauwelijks bewogen had, stond op en rekte zich eens uit. Toen de trein tot stilstand was gekomen, verliet hij zonder een woord te zeggen de coupé.

‘We blijven hier een dik uur staan, boy,’ zei Arendsoog, blij dat hij eindelijk weer kon praten zonder bang te hoeven zijn voor luis-tervinken. ‘Blijf jij hier. Ik houd dat knaagdier in de gaten!’ Door het raampje zag hij de Rat naar het stationsgebouw lopen. ‘Mocht er onverhoopt iets gebeuren waardoor ik niet op tijd terug ben, laat de paarden dan uitladen,’ waren zijn laatste woorden voor ook hij de coupé verliet.

Ondanks het zeer late uur was het vrij druk op het perron. Nieuwe passagiers sjuowden hun bagage naar de trein. Degenen, die in San Francisco ingestapt waren, maakten van de gelegenheid gebruik om hun benen te strekken. Er liepen zelfs nog een paar kooplui! Een ervan probeerde levende kippen aan de man te brengen en heel even vroeg Arendsoog zich af wat je in ‘s hemelsnaam met een kip in de trein moest beginnen. Toch slaagde de koopman, die eruit zag als een Mexicaan, erin een van zijn kippen kwijt te raken. ‘Moeder de vrouw zal blij zijn met zo’n boutje,’ lachte de koper. Ook de koopman lachte, maar hij waarschijnlijk omdat hij blij was dat hij het magere scharminkel kwijt was!

Arendsoog bereikte het stationsgebouw zonder brokken te maken, hoewel hij bijna een man die met koffie leurde ondersteboven liep. Hij sprintte de vrij ruime hal door en holde de straat op. De overgang was frappant. De brede straat lag doodstil en verlaten. Het geroezemoes van de stemmen op het perron scheen van heel ver te komen. Arendsoogs scherpe ogen probeerden de duisternis te doorboren. Ja, daar ging de Rat! Schuin aan de overkant verdween hij tussen twee huizen in een smalle zijstraat. Arendsoog rende de straat over. Op de hoek hield hij zijn vaart in en keek de zijstraat in. De Rat was zich kennelijk niet bewust van het feit dat hij gevolgd werd, want hij keek niet één keer om. Nog tweemaal sloeg hij een hoek om, toen bleef hij in een vrij brede straat voor een huis staan. Zonder ook maar het geringste lawaai te maken sloop Arendsoog vlak langs de huizen verder. De Rat had al een paar maal zijn vuist in een stevige roffel op de voordeur laten komen. Eindelijk werd op de eerste verdieping een lamp ontstoken. De voordeur ging open. 'Wie is daar?' klonk een slaperige stem.

'Sstt, Clussing. Ik ben het... de Rat...' antwoordde de ander.

Het viel Arendsoog op, dat de man zichzelf ook met zijn bijnaam noemde. Toen schoot het hem te binnen, dat Johnson gezegd had dat bijna niemand de ware naam van de Rat kende. Als de Rat die genoemd zou hebben, zou de man in de deuropening waarschijnlijk niet eens geweten hebben wie hij voor zich had.

De twee mannen waren onder het slaken van een aantal verbaasde kreten van de bewoner van het huis naar binnen gegaan. Zo snel als zijn benen hem dragen konden holde Arendsoog de straat over. De mannen waren de kamer binnengegaan, die aan de straat lag... Arendsoog drukte zijn oor tegen de ruit. Hij kon het gesprek woordelijk verstaan.

'Was je verwondering gespeeld of had je me echt niet verwacht?' vroeg de Rat.

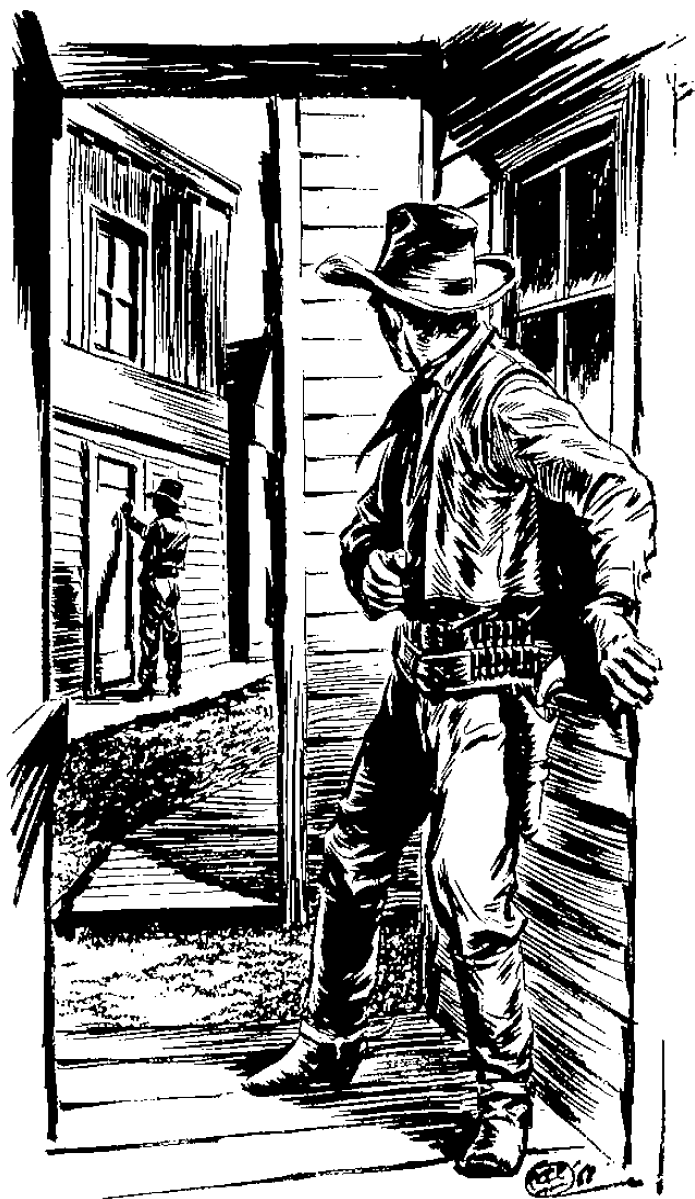
'Gespeeld...!?!? Waarom zou ik... De laatste die ik op bezoek verwachtte ben jij wel...' antwoordde de ander.

De Rat vloekte binnensmonds. 'Heb je niets van Stoowey gehoord?

'Nee.' Het klonk verbaasd. 'Wat is er aan de hand?'

'Gelukkig is alles goed gegaan,' ging de Rat verder zonder antwoord te geven op de vraag van de ander. 'Maar àls... Weet je, ik heb al zo vaak gezegd, dat die Stoowey te veel te vertellen heeft in onze organisatie...'

‘Zeg... zou je er bezwaar tegen hebben om me eindelijk eens te vertellen waarom je me midden in de nacht uit mijn bed haalt?’

‘O.K. Heel in het kort komt het hierop neer: Johnson, je kent hem wel, hij is pas hóófdinspecteur in San Francisco geworden, heeft al duizend keer geprobeerd in onze organisatie door te dringen. Zonder succes, zoals je weet. Ten einde raad besloot hij de hulp in te roepen van een paar buitenstaanders. Wij kregen een tip en toen die buitenstaanders in San Francisco aankwamen werden zij opgewacht door een van onze mensen. We wisten van onze tipgever, dat Johnson juist hulp van buitenaf wenste, omdat die kerels ook voor óns onbekenden waren. Toen die twee dan ook door een van ons werden verwelkomd, viel heel Johnsons mooie plannetje in duigen. Hij kent ons goed genoeg om te weten, dat wij zijn ‘hulpjes’ geen moment meer uit het oog zouden verliezen en dus kon hij ze net zo goed weer naar huis sturen.’

‘Kun je niet wat duidelijker zijn?’ maakte de ander van een adem-pauze van de Rat gebruik. ‘Wie zijn die ‘hulpjes’ van Johnson, die buitenstaanders? Ken ik ze?’

‘Ik denk van wel,’ grinnikte de Rat. ‘Ze zijn namelijk nogal bekend of berucht, zoals je wilt... Het zijn...’ Hij wachtte met opzet even, omdat hij drommels goed wist wat het effect zou zijn van hetgeen hij ging zeggen. ‘Het zijn... Arendsoog en Witte Veder...’

Zijn woorden lokten een paar verwonderde uitroepen en vloeken uit. ‘Lieve help... díé twee...’

‘Ja, díé twee... Maar eh... laat me even uitspreken... Johnson zag inderdaad onmiddellijk in, dat hij de twee beroemde vrienden voor niets had laten komen en zette ze vanmorgen op de trein naar huis. Ze zijn gisteravond tot diep in de nacht zijn gast geweest en we nemen aan, dat ze toen besproken hebben wat de beste oplossing zou zijn. Ik kreeg opdracht om ze in de gaten te houden. De baas wilde natuurlijk graag zekerheid hebben. Om me ervan te overtuigen, dat die twee niet in San Francisco zouden instappen en een paar mijl verder weer uitstappen, ben ik meegereisd. Er had onderweg natuurlijk van alles kunnen gebeuren en daarom zou Stookey jou een telegram sturen. Jij moest de trein hier opwachten en kijken of ze er nog steeds in zaten.’ Hij zweeg even. ‘Maar goed,’ ging hij dan verder. ‘Er is onderweg niets gebeurd... Ze hebben me de trein niet uitgegooid, of me van kant gemaakt... Ik heb niet te mopperen...’

‘En nu? Wat wilde je nu doen?’

‘Ik ga ze terug naar het station. Ik houd de trein in de gaten tot hij

vertrekt. Als Arendsoog en Witte Veder er dan nog in zitten mogen we gevoeglijk aannemen, dat ze op weg zijn naar Arizona! Daarna kom ik weer hierheen. Ik neem tenminste aan, dat je wel een bed voor me hebt.'

'Natuurlijk. Maar moet je nu niet terug?'

'Zo'n haast heb ik niet. De trein blijft hier een dik uur staan. Oh ja, voor ik het vergeet, ken jij iemand van het Telegraafkantoor? Heb je daar contacten?'

'Ja. Hoezo?'

'Zodra ik terug ben, moet je die kerel uit zijn bed halen om een telegram aan Stookey te sturen.'

'Waarom?'

'De baas moet toch weten dat alles safe is, snap je dat niet?'

'Kan dat telegram niet tot morgen wachten? Ik zie niet in...'

'Het gaat er niet om wat jij inziet, maar wat de báás inziet. Als ik hem niet zo snel als mogelijk is bericht stuur, krijg ik het te horen...'

'O.K. Ik zal ervoor zorgen. Ik bedenk net, dat het al licht begint te worden tegen de tijd dat jij terugkomt van het station...'

'Goed. Dat is dus afgesproken. En nu nog iets. Als ik níét terugkom, betekent dat dat onze vrienden toch zijn uitgestapt, hoewel ze daartoe geen aanstalten maakten toen ik de coupé verliet. In dat geval probeer ik hun spoor te pakken te krijgen. Jij stuurt dan een telegram aan Stookey met als inhoud het woord 'uitgestapt'. De baas weet dan wel, dat hij op zijn hoede moet zijn.'

Arendsoog hoorde het geschuifel van stoelen en concludeerde, dat de Rat aanstalten maakte om te vertrekken. Hij kwam overeind uit de halfgebogen houding en holde naar de hoek van de straat. Op het moment, dat hij in de zijstraat verdween, ging de buitendeur van het huis open. Het kostte Arendsoog geen enkele moeite om de weg naar het station terug te vinden. Snel zocht hij zijn plaatsje naast Witte Veder weer op.

'Jij ontdekken wat?'

'Eigenlijk niet zo gek veel,' antwoordde Arendsoog, terwijl hij de dubbele deuren van het stationsgebouw in de gaten hield. 'Een paar vermoedens zijn bevestigd.' In enkele zinnen vertelde hij dan wat hij had gehoord. Hij was nauwelijks uitgesproken, toen Witte Veder hem aanstootte. Aan het eind van het perron stond de Rat!

'Ik hoop dat hij ons kan zien,' zei Arendsoog. Hij schoof het raampje omlaag en stak zijn hoofd naar buiten. Quasi nonchalant keek

hij naar de mensen op het perron. Witte Veder, die begreep dat deze demonstratie alleen maar bedoeld was om de Rat zekerheid te geven omtrent hun aanwezigheid in de coupé, voegde zich bij zijn vriend.

Eindelijk scheen het moment van vertrek te zijn aangebroken. De stationschef liep langs de trein. 'Instappen! We vertrekken!' Hoewel iedereen toch ruimschoots de tijd en gelegenheid had gehad om in te stappen werd er plotseling gedraafd en gerend. Schokkend zette de trein zich dan in beweging. Het laatste dat Arendsoog zag voor hij het raam weer dicht deed was het glunderende gezicht van de Rat.

'En nu moet er toch iets gebeuren, boy,' zei Arendsoog, terwijl hij ging zitten. 'Johnson...' Hij zweeg omdat de coupédeur openging. De stoker kwam binnen. Zijn gezicht zat onder de zwarte strepen en zijn oorspronkelijk blauwe overall was grijs geworden van het kolengruis. Tot hun verbazing bleef de stoker bij hen staan.

'Mister Stanhope?'

'Dat ben ik,' antwoordde Arendsoog verwonderd.

De stoker stak een hand in de zak van zijn overall en haalde er iets uit. 'Mijn naam is Vanwood,' zei hij, terwijl hij Arendsoog en Witte Veder een politiepenning liet zien. 'Sergeant Vanwood van de afdeling Speciale Diensten... Ik handel in opdracht van hoofdinspecteur Johnson.'

Arendsoog nam de man op. Hij moest denken aan 'sergeant' Handon, die hun in hun hotel in San Francisco een bezoek gebracht had. Was deze man te vertrouwen?

Vanwood scheen zijn gedachten te raden. 'U zult mij moeten geloven, sir,' zei hij. 'Ik heb geen andere bewijzen van mijn bevoegdheid dan mijn penning.'

'O.K., sergeant,' knikte Arendsoog, nog steeds op zijn hoede. 'Wat is er van uw dienst?'

'Ik heb van hoofdinspecteur Johnson opdracht gekregen ervoor te zorgen, dat u wanneer het moment daartoe gekomen is de trein kunt verlaten.'

'Maar... Johnson zou dat toch telegrafisch regelen met de stationschef in Los Angeles? Dat was de afspraak!'

'Dat weet ik, sir, maar de hoofdinspecteur besloot op het laatste moment om dit niet te doen. Ik hoorde van hem, dat u zelf de mogelijkheid hebt geopperd, dat er bij het Telegraafkantoor iemand zit, die er geen been in ziet zijn ambtsgeheim te schenden...'

Zonder het te weten leverde Vanwood met deze woorden het be-